

[Indenrigs- og boligministeren.]

gå 10 år, og derefter kan man så få forlængelse eller ikke forlængelse, alt efter specialitetens karakter. Det forekommer mig, at denne usikkerhed var det, som man først og fremmest måtte protestere imod, og mit lovforslag indeholder altså en angivelse af, hvad jeg mener vil være den rigtige tidsbegrænsning.

Der er også blevet gjort nogle bemærkninger om medicinpriserne. Det ærede medlem hr. Mørk stillede krav om, at forbrugerne i højere grad skulle kunne mærke den nye apotekerlov. Jeg mener, at der i mit forslag er stillet regler op, som fuldt dækker kommissionsflertallets holdning i denne sag, men man må ikke glemme een ting: at det må være en ministers naturlige opgave, når en kommission afleverer et resultat, at skønne over, om dette resultat i den form, det har fået, bør ophøjes til lov.

En minister har naturligvis også andre hensyn at tage end hensynet alene til det område, der lovgives for. Jeg bestrider ikke, at der har været en uhyre sagkundskab samlet i apotekerkommissionen, og jeg bestrider ikke, at den har haft indflydelse på hver enkelt bestemmelse også i det lovforslag, jeg har fremsat, men jeg vil hævde, at ud fra et regeringssynspunkt er der foruden hensynet til selve lægemiddelforsyningen og lægemiddelproduktionen hensyn at tage til landets almindelige økonomiske stilling, til eksporten, til forsyningen af hjemmemarkedet, til konkurrencen med fremmede produkter på hjemmemarkedet og til forskningen, ikke blot de forskningsresultater, der foreligger, men også den stærkest mulige fremhjælpning af forskningsmulighederne i det private erhvervs-liv.

Jeg har intet at indvende mod oprettelsen af et statsligt lægemiddelinstitut, som kommissionen som helhed foreslår. Når jeg ikke har omtalt det i min fremsættelsestale, er det simpelthen, fordi ikke alt, hvad kommissionen har beskæftiget sig med, kunne få plads dér. For mig har ønsket om at sikre medicinalindustrien imod, at de resultater, der er opnået gennem de sidste 20 år, går tabt i løbet af de næste 20 år, været et afgørende motiv. Jeg har også lagt mærke til de forbavsende produktions- og eksportresultater, som denne industri har opnået, og jeg mener, det er i alle

samfundsborgeres interesse, at der ikke lægges den hindringer i vejen.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle bemærkninger om enkeltheder, som er fremført. Jeg kan ikke love, at jeg vil komme ind på alle problemer, men i hovedtrækkene tror jeg at jeg kan klare det.

Det ærede medlem hr. Mørk var inde på spørgsmålet om vitaminpræparater. Det ærede medlem sagde for det første, at min opfattelse altså var, at vitaminpræparaterne skulle forhandles af apotekerne. Dertil vil jeg gerne sige, at min personlige opfattelse af den sag er deponeret i den beslutning, jeg tog om, at en kommission måtte vejlede mig. Jeg ved udmærket vel, at denne sag kan diskuteres. Er det et lægemiddel eller er det et kosttilskud, der er tale om? Hidindtil har man anset det for at være et lægemiddel, og man mener blandt mine juridiske rådgivere, at disse præparater indgår i de varer, der er forbeholdt apotekerne at forhandle. I det øjeblik det er tilfældet, mener jeg ikke, at de kan udskilles derfra, uden at en sagkyndig kommission har udtalt sig om, i hvilken udstrækning en udskillelse skal finde sted, hvis den da skal finde sted. Jeg er altså i denne sag i den lykkelige situation, at jeg kan konkludere ganske, som det ærede medlem selv gjorde på det område, da han sagde, at socialdemokratiet ville undersøge dette spørgsmål og for sit vedkommende ønskede en afgørelse, som ikke slog for meget i stykker for apotekervæsenet. Også jeg har bidraget til, at det ærede medlems undersøgelser og overvejelser kan forløbe på sagkyndigt grundlag, hvis han afventer den afgørelse, som kommissionen må komme til med hensyn til selve det saglige i sagen: Hører disse vitaminpræparater til blandt lægemidlerne? Glem ikke, at ordet „forebyggende“ er medtaget i definitionen vedrørende lægemidler, således som det er overtaget direkte fra kommissionens forslag. Glem ikke, at ved kommissionsbehandlingen må dette spørgsmål finde en afgørelse, som vi kan stå på. Der er ikke spor af grundlag for, at vi ved en forhastet beslutning her skal bringe dansk apotekervæsen og dansk lægemiddelforsyning ind i uoverskuelige tilstande, som udmærket vel, hvis dette breder sig, kunne ende i kaos.

Det ærede medlem spurgte, om det var meningen, at apotekere ikke længere skulle